

(a v jaké podobě) zajistit si spaní někde pod střechou. Informace, kam se dá schovat, se hodí, i když cestujete se stanem – třeba pro případ opravdu odporného počasí.

Ústupové cesty

Kromě počasí nás může zranit nebo nečekaná/podceněná překážka (pupadané stromy v dlouhém úseku, sněhové pole, rozvodněná řeka...). Případně zjistíme, že nám vše trvá výrazně déle a musíme stihnout spoj domů. Hodí se znát, kde se dá sejít z hřebene nebo jak si jinak ukřátit cestu a dostat se do civilizace.

Místa k přespání

V určitém terénu můžete rozumné místo pro stan hledat lupou, a stejně to bude trvat dvě hodiny. Obvykle je navíc příjemnější spát v dostupnosti vody, případně vás budou limitovat legislativní omezení.

Doporučuji mít aspoň vytipována potenciální tábořiště, na která budete směřovat (a záložní varianty, pokud jsou k ničemu). Pochopitelně při tom nezapomeňte pracovat s přiměřenou vzdáleností a tempem expedice.

Kde je voda

Voda je mnohem těžší než jídlo, proto je aspoň hrubá představa, jak často a kde všude ji budeme moci dobat, dost zásadní.

Kromě průběžného dodržování pitného režimu je taky potřeba mít k dispozici dost vody na večerní a ranní vaření. Jenže nabrat si ráno na hřbet 6 litrů je šílenost. Ideálním postupem je proto plánovat tábořiště někde v dosahu vodních zdrojů. Přes den se pak snažím nosit vodu čistě podle potřeby. Takže se včas zásobím pro úseky, kde očekávám nedostatek – v případě nemožnosti dobat v průběhu dne počítám obvykle s oněmi 3 litry. A naopak, když bezpečně vím, že co dvě hodiny potkám důvěryhodný pramen nebo třeba vesnici (kde se můžu na vodu zeptat), stačí mi průběžně pár deci a skvělý pocit z lehčího batohu. V takových případech se nebojím přebytečnou vodu vylít.¹⁰

Několikrát se nám na výpravě stalo, že jsme měli důvodné obavy, že voda nebude ani po celý den, ani ve večerním tábořišti. Pak nezbývalo než s sebou od rána táhnout ještě každý jednu 1,5litrovou flašku navíc a přiměřeně šetřit.

¹⁰ V posledních letech začíná být spolehlivost zejména méně vydatných vodních zdrojů problematická. I ve střední Evropě můžeme pozorovat klimatickou změnu a větší sucho, které se mimo jiné projevuje vysycháním studánek. Například ve slovenských horách je nutné opravdu bedlivě ověřovat pramínky zakreslené v mapě z jiných zdrojů, protože velká část z nich je minimálně v létě už nefunkčních.

Kdy je vhodné vyrazit a jaké je v danou dobu obvyklé počasí pro všechny plánované oblasti

Tady dochází k častému podcenění. Pokud vysloveně neplánujete zimní přechod, dobře si prověřte schůdnost průsmyků, běžné teploty a tradiční rozmary počasí. Kdo například jede do Gruzie do hor, neměl by svou cestu plánovat na dřívě, než je konec června, protože do té doby ve vyšších polohách ještě leží spousta sněhu.

Nadmořská výška dělá opravdu hodně, a kdo nerespektuje její důsledky, může být snadno překvapen. V takovém Kyrgyzstánu je přes léto v nížině hic na chcípnutí, ale ve slabých třech výškových kilometrech¹¹ přes noc klidně mrzne, takže vzít si letní spacák a tenoučkou karimatku je dost špatný nápad.

Kromě zimy hrozí v některých exotičtějších destinacích i opačný problém. V takovém Ománu jsme si naivně mysleli, že jarní sezóna (přelom dubna a května) bude pro horskou turistiku ještě snesitelná. Bohužel všichni, kdo psali o tom, že takové eskapády se tam podnikají maximálně do března, měli překvapivě naprostou pravdu a my se pěkně smažili.

Na cestě pouštními horami v Ománu, kde nás pěkně vysušilo pálicí slunce. Nejen déšť nebo sníh můžou být problém

¹¹ Kyrgyzstán je jednou z nejhornatějších zemí světa. Ve výšce přes 3 000 m n. m. leží 41 % z jeho celkové rozlohy a pro běžného návštěvníka není pohyb v těchto výškových hladinách žádnou výjimkou.